

Té, jenž obraz tu mám
patří tvář, co neměl jsem zřít.
Blíž než plátnu je rám,
ještě blíž já chtěl jsem být.

Vím, že v moci mě má,
rozum ztrácím, musím jí mít.
Ďábel na loutnu hrál
v představách, když tančil jsem s ní.

Já snil noci dlouhý,
že smím obejmout
tvář, co nedá mi zapomenout.

Vichrem a bouří za přeludem hnán,
touhou jen hořím a krásou jsem štván.
Ztrácím se v mlhách a brodím se tmou,
má krásko tajemná, paní buď mou!

Dál však marně se ptám,
s nadějí, kde hledat, kdo ví.
Dívku z portrétu mám,
nikdo z vás mi neodpoví.

Té, jenž obraz já znám,
tolikrát už toužil jsem říct.
Blíž, než plátnu je rám,
mnohem blíž, že chtěl jsem jí být.

Já snil noci dlouhý,
že smím obejmout
tvář, co nedá mi zapomenout.

Vichrem a bouří za přeludem hnán,
touhou jen hořím a krásou jsem štván.
Ztrácím se v mlhách a brodím se tmou,
má krásko tajemná, paní buď mou!

U srdce svírá a nemůžu spát,
osud mě týrá, já nesmím tě znát.
Kůň už se vzpouzí, proč nechce jít dál?
Nad jejím hrobem já v úžasu stál.

Vichrem a bouří za přeludem hnán,
touhou jen hořím a krásou jsem štván.
Ztrácím se v mlhách a brodím se tmou,
má krásko tajemná, paní buď mou!

U srdce svírá a nemůžu spát,
osud mě týrá, já nesmím tě znát.
Kůň už se vzpouzí, proč nechce jít dál?
Nad jejím hrobem já v úžasu stál.